

[Justitsministeren.]

anlægge et andet almindeligt Synspunkt end den ærede Ordfører over for Pressen, hvad angaar dens Stilling, naar man betror den noget. Der er heller ingen Grund for mig til at modtage nogen Bebrejdelse for det modsatte. Naar jeg her i § 1017 a mener det nødvendigt at stille Forslag, der efter Presseorganisationernes Mening kan komme til at genere Pressen, saa er jeg villig til at diskutere rent sagligt med Pressen, hvilke Interesser der gaar forud for hvilke.

Jeg har altsaa nogle Oplysninger, der skal tilgaa Udvalget. Men jeg kan ikke finde mig i, og der er ingen Mening i, at man benytter en Paragraf som den her foreslaaede til en Hetz mod mig eller mod Socialdemokratiet, eller at den ærede Ordfører for Venstre siger: Nu begynder Socialdemokratiet desværre at gaa bort fra Offentlighedsprincippet. Mig bekendt gaar Socialdemokratiet overhovedet ikke bort fra dette Princip. Der er udelukkende Spørgsmaal om, hvorvidt Udviklingen er af en saadan Karakter, at det er nødvendigt paa visse Omraader at stramme de gældende Regler.

Medens man vel ikke vil gøre Indvendinger mod § 1017 a, 1ste Stykke, er man meget betænkelig særlig ved 2det Stykke, men jeg vil gøre den ærede radikale Ordfører opmærksom paa, at naar man citerer 2det Stykke, bør man citere det saaledes, som det lyder. Jeg har ikke nogetsteds set dette Stykke citeret loyalt. Det er vel ikke os alene, der skal være loyale, det er vel ogsaa dem, der har en anden Mening, bl. a. Pressen. Der staar i dette Stykke:

„Paa lignende Maade kan undtagelsesvis i andre Sager offentlig Omtale forbydes, saafremt Undersøgelsen vedrører alvorlige Forbrydelser ...“

her stoppede den ærede Ordfører for de Radikale. Men derefter staar der:

„... og der er særlig Grund til at antage, at offentlig Omtale vilde være til Hinder for Sagens Oplysning.“

Naar man fortolker det paa den Maade, at det altsaa fremtidig er Politiets eller Justitsministerens Mening at udelukke Pressen fra Deltagelse i Oplysning af Forbrydelser, saa er man ikke loyal, saa har det intet med det saglige at gøre. Jeg ved meget vel, og jeg lægger stor Vægt paa, at der er et fornuftigt Samarbejde mellem Politiet og Pressen og Offentligheden i øvrigt. Jeg tror ogsaa, at det vil der blive ved at være i vidt Omfang. Men inden for et vist snævrere Omraade, hvor Hensynet

til særlige Statsinteresser, til meget alvorlige Forbrydelser — det sidste kan man i øvrigt diskutere — eller til fremmede Magter kræver det, bør man efter min Mening undtagelsesvis kunne forbyde offentlig Omtale, naar der er særlig Grund til at tro, at den vil være til Hinder for Sagens Oplysning. Jeg tror, det er rigtigt, og jeg tror, man vil bøje sig for det, hvis man ønsker en saglig Ordning og ikke enten ønsker det rene Principrytteri eller vil misbruge disse Spørgsmaal til politisk Agitation, maaske med et lille Blik i Retning af Valget.

Jeg forstaar godt, at den ærede Ordfører for Venstre er bange for § 1017 a, men han skal ligesom den ærede Ordfører for det radikale Parti vente med at gaa imod 1017 a, 2det Stykke, indtil vi har drøftet, om ikke denne Bestemmelse er rimelig. Det betyder dog ikke, at jeg ikke er parat til at gaa tilbage til min oprindelige Formulering.

Nu har man fremstillet det, som om Retsplejeudvalget paa dette Punkt var gaaet meget skarpt imod Justitsministeren. Dette er aldeles ikke rigtigt, og jeg skal, efter det omfattende Misbrug, der er gjort af dette Problem i Pressen, tillade mig at oplæse, hvad Retsplejeudvalget siger med Hensyn til § 1017 a. Det siger ganske kort:

„Omend Udvalget ud fra Retsplejelovens Principper maa nære nogen Betænkelighed ved de i Forslaget indeholdte Begrænsninger i Pressens Adgang til Omtale af retslige Undersøgelser, mener man dog ikke at burde udtale sig imod Forslaget, naar det drejer sig om de i første Stykke omhandlede betydningsfulde Hensyn til Statens Forhold til fremmede Magter og til dens Sikkerhed“ — det sidste er altsaa gaaet ud af Forslaget her —

„Derimod finder man ikke, at lige saa stærke Grunde gør sig gældende, naar det drejer sig om de i andet Stykke nævnte „alvorlige Forbrydelser“, hvorfor man for saa vidt maa fraraade Forslaget. Det bemærkes herved, at Pressens Omtale af Forbrydelser i adskillige Tilfælde kan være til Nytte for Opklaringen deraf.“

Jeg er i sidstnævnte Henseende fuldkommen enig med Retsplejeudvalget, kun vilde jeg udtrykke mig stærkere. Jeg vilde sige: Hvis vi har en velorienteret Presse, som samarbejder med Politiet, saa mener jeg, at Pressens Omtale af Forbrydelser, selv grovere Forbrydelser, i de aller fleste Tilfælde vil være til Nytte for Opklaringen heraf;